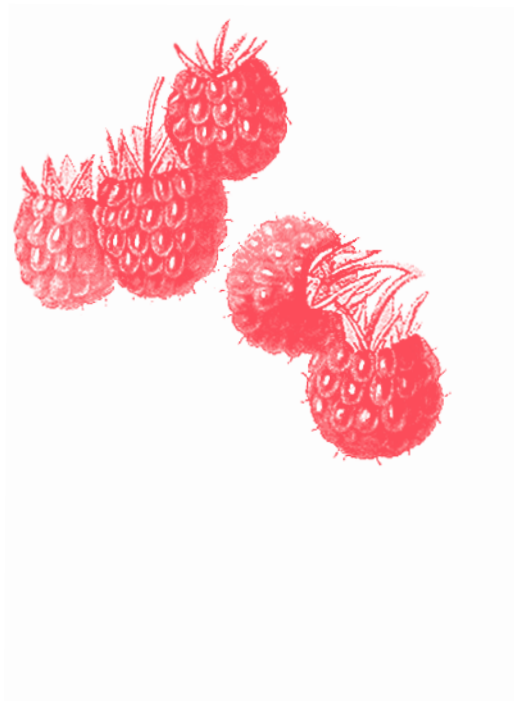

ka Jarmila Pavlína Edit
na Marie Eva Anna Len
ena Proslava Lucie Petr
Vlasta Monika Zuz
rosia Veronika Mart
lka Ivana Lenisa Ro. na
dvika Kristý
riana Barbora Leonalv
ndra Olga Michaela Dia
taša Tamara Dita Sára V
ura Bohdana Ivona Vilr
ricie Alexandra Radan
la Milena **Malinka** Dob
ma Beáta Dorota Blan
udie Karolína Valerie N
HOST
ndula Jolana Kateřina S

Dita Tábořská

Malinka

Dita Táborská

Malinka

A detailed black and white botanical illustration of a raspberry branch. The branch features several large, serrated leaves with prominent veins. Three ripe raspberries are shown, each with a small stem and a cluster of drupelets. The illustration is rendered in a fine-lined, etched style.

BRNO 2017

© Dita Tábořská, 2017

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-238-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-239-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-240-4 (Formát MobiPocket)

Lukášovi, mému muži

První

Anežka. Je to roztomilé, šišlavé, navoněné. A velkorysé, protože člověk se nemusí nutit do zdobnělin. Anežtičko! To je jako ponožtičko. Anežka, Anežka, vyvoněná ponožka. Čili nesmysl, ale jméno je přece jenom taková barevná značka, aby se člověk líp našel. Jako když se sáhne — ať už poslepu, nebo s pečlivým rozmyslem — do obrovské hromady razítek a jedním se bouchne na první stránku tlustospisu.

„Anežka.“ V očích trošku plachosti, ale odhodlání k temnému dobrodružství.

„Roman, rád tě poznávám.“ Anežčin Románek. Taky si rád bouchne?

Jí se mozkiem rozlévalo pivo namíchané s vědomím, že tohle tedy bude stát za to. Byl to krásnej a zdravým sebevědomím opentlenej *nejspíš sochař*, jak jí před nedávnem napsal. Má nás na triku rozhodně stovky. Nebo ještě o nulu víc? To má být ona? To zavánělo výzvou. I Roman byl potěšen, i on si ji takhle představoval. Sice trochu šedomyší, ale je to mládě hádě, co vstane jako Fénix pod jeho umnou rukou, která ho vyhrabe z ještě žhavého popela a bude tepat a kout. Hubená docela je, má chytrý, trochu naivní oči. Už má něco za sebou, něco málo, to se počítá.

Bar Moulin Rouge byl příjemně dekadentní, vysoké barové židle zajišťovaly přiblížení kolen, z nichž ta ženská byla ovinutá jen punčochovou slupičkou, černou jako noc kolem. To chtěli oba.

„Tys mi vlastně nenapsala nic kloudnýho o sobě, jen jsem pochopil, že jsi sama. Jak může být taková krásná holka sama?“

Uf, trochu přízemní. Zrychlíme. „Jsem vdova.“

Plác! Vdova se Romanovi rozblemkla na vysokém čele, funivě se vydrápala na lebku, sedla si, klátivýma nohama ho ve zběsilém rytmu začala kopat do temene a spokojeně nasávala cigaretový kouř. Romanovi se lehounce rozšířily zorničky a ruka se skleničkou se jemně, skoro neviditelně pozastavila v pohybu směrem k výrazným ústům. „Vdova? Cože? Kolik ti proboha je?“

Takt?! „Dvacet.“ Mělo by to být snadno zapamatovatelné a důrazné. *Marcato. A tempo.*

Roman byl konsternovaný a začal mlít něco o osudu, mládí a utrpení.

„Autonehoda. Děti nemáme. Teda, neměli jsme.“ Tady jemné naznačení smutku, jen jako podtržení pravdy.

Rozpačité ticho, polknutí. Teď by měla následovat replika: *A co ty, ty máš rodinu? Děti? A vzápětí odpověď: Jo. Mám ženu a dvě děti.*

Motiv se ale rozhrával fádně, příliš tklivě, takže hrozilo, že se i přes počáteční náboj utopí v cajdakovitosti. Bylo potřeba skočit po klice flašinetu, což překvapivě udělal Roman.

„Co jsi vlastně zač?“

„Slovenka původem.“ Na slovenštinu jdou jako slepice po flusu, ale spíš nižší kategorie, takový trochu jako sociální blbeci, co si v tu chvíli uvědomí, že vůči Slovákům často panují negativní předsudky — ó, chudinka, ale já budu velkorysý, já předsudky nemám, mně se vlastně Sloveny vždycky líbily! Dá se už jednoznačně usoudit, že Roman není Slovák? Dá.

Malka začala mluvit zpatlaninou špatně odposlouchané slovenštiny a češtiny s bezchybným slovenským přízvukem —

měla obzvláštní dar na jazyky a nenechávala ho jen tak ležet ladem, jak by se mohlo zdát. S jazykem jí to šlo, všechno, byl ostrý a teplý a šik. Šikovný. Šikulko!

Roman byl trochu připitý, slovenština v jeho uších zabublala a stiskla neuvěřitelný erotický spínač. Chudě malé! Pomilování-hodné! Skutečně pomilováníhodné! V očích se mu zalesklo, chtěl si k té odvážné kočičce aspoň přivonět, je křehká, má nádherný dlouhatánský krk, úchvatné klíční kosti, které vystupují z volného trička, co jí spadá z jednoho ramene. Mladá pleť, krásné ruce, dlouhé prsty. Jeho estétství bylo spokojené a zvědavé.

Malka pochopila, že pokud se chce doopravdy pomilovat, bohužel nebude moci připustit sex již dnes. To bylo nemilé, protože on byl opravdu... no prostě to bude zážitek. Jenže tím by se to celý posralo. Chjo. Roman se omlouvá, jde na toaletu, Malka chvatně platí svůj díl útraty a prchá. Vůbec se jí nechce, mnohem raději by se nechala naložit do taxíku, odvézt někam mezi hroudy hlíny a nechat to bouchnout. Na zemi, se sochařským náčiním dloubajícím do zad. *Appassionato*. Ale bohužel, musí jít na debilní nočku, jet s debilníma násoskama směrem k domovu a pak jít děsně dlouho pěšky. To má jedinou výhodu, ještě jednu cigaretu. Pokouřeníčko, ach!

Telefon se rozcinkal přesně o páté, a ačkoli by Malka potřebovala ještě několik hodin odpočinku, výhra jí dala křídla, až slétla z postele. Očima přejela natáčecí plán, dnes se točí jen na jednom place, pád do rybníka. Malka vklouzla do funkčního prádla, zateplených kalhot a vaťáku po dědovi, rychle naházela do batohu dvoje desky, termosku, zahřívací pytlíky a zbytek cigaret z večera a pohledem na hodiny zjistila, že si ještě stihne vyčistit zuby. Čepice, šála, pohory a rukavice

v dvojkombinaci prstových a přehrnovacích palčáků a vyrazila. Na Povstání jí zase ujel autobus, takže na Kavky musela běžet. Dorazila těsně před šestou, většina kolegů ze štábu už byla nahánčaná v mikrobuse, před ním nervózně postávala Jana se svými deskami a kufrem vysílaček. Malka očima vyhledala Pavla.

„Čau šéfe, jsem tu!“ zahalasila na něj.

„Ty vogo, ty jsi neskutečná, pět padesát devět! Že se na to nevyseráš, na ten ranní adrenalin!“ odpověděl s úsměvem a poklepáním na rameno sáčkoval Malku do mikrobuse.

„Tobě taky krásný ráno,“ zamumlala Malka do schodů.

Na place Pavel běžel za skupinkou lidí uprostřed rybníka, Malka rozeznala chlapíky ze stavby, architekta a partu od kaskadérů. Obhlíželi led a zjevně diskutovali o díře, která tam zatím ještě nezela. Malka rychle vyhodnotila, že by tam byla zbytečná, a šla si hodit batoh do kostymérny.

Zázemí bylo v malém rybářském domku a Malku praštila do tváře ještě větší zima, než jaká panovala na zamrzlém rybníku. A už se k ní šinula Libuška, hlavní kostymérka, která jakmile Malku zmerčila, začala nadávat, jak je to zase všechno špatně a jak mají v takovýchle podmínkách za pár minut oblékat herce. Malka Libušku uklidnila, že to zařídí, protentokrát jí ani neopakovala, že není od produkce, to prostě nemělo smysl, a běžela za Honzou, který měl na starosti lokace. Jo, jasně že se tam dá topit, máme přímotopy, ale nepřijel agregát. A můžu tam zatopit normálně v kamnech? Dřevo je vyskládané venku pod stříškou. Pro mě za mě, ale agregát tu bude za deset minut. Jenže to herci do prvního obrazu taky! Aha. No tak jo.

Malka se vrátila do domečku, sehnala staré noviny, které zmačkala do koule, mezi poleny vyhrabala pár menších,

vytáhla svůj kapesní nůž a udělala několik třísek. Rozdělala oheň, a když kamna přestala čoudit, pořádně je naládovala. Libuše se na tváři rozhostil široký uznalý úsměv a hned začala do blízkosti kamen rozestavovat paravány.

Malce zaševelila ve vysílače produkce, že herci dorazili na plac. Vyšla jim naproti. Do prvního obrazu byli jen dva a zrovna oba z kategorie paralelní vesmír, což bylo příjemné. Malka si herce, se kterými měla dosud co do činění, rozdělila do tří skupin, a sice *sluhu vítám*, což byli pičusové a nebylo jich málo, dále *sluha mě přivádí do rozpaků*, těch bylo malinko, a *paralelní vesmír*, což byli ti, kteří asistenty režie nepovažovali za sluhy, ale za plnohodnotné bytosti žijící v jiné pracovní dimenzi, která se s tou jejich na moment protnula. Těch bylo přiměřeně.

Malka je pozdravila, nabídla jim kávu a vedla je do kostymérny. Herečce vysvětlila, že už je tu její dublerka na pád do rybníka a že je za chvílku představí. Vypadali docela spokojeně a Malka je předala Libuše, která začala profesionálně švitořit a s obdivuhodnou hbitostí okolo nich poletovala. Malka ještě chvílku přešlapovala na místě a odhodlávala se Libušky zeptat, na jak dlouho to tak asi vidí, aby mohla dát echo maskérům, ale tenhle dotaz obvykle spouštěl litanie o záškodnosti všeho a všech, kteří svou lemplárnou způsobí, že ona, kostymérka, nemá čas na práci, no a jak to potom má vypadat? Často se dostala do ráže natolik, že s televizí to jde z kopce, rok od roku je to horší a ona tu letos dělá vola už doopravdy naposled, po tomhle seriálu už ji tady nikdo neuvidí. Libuška si Malčiných rozpaků dobře všimla, a protože měla tuhle holku, která byla sice trochu zvláštní, ale docela pracovitá, ráda, sama od sebe utrousila, že potřebuje patnáct minut na každého. Malka vděčně kývla a šla předat informaci do maskérny.

Pavel do vysílačky zachroustal, že jde s Denisou. Malka ji znala od vidění, ale nikdy s ní přímo nepracovala, a tak je Pavel nejdřív představil.

„Tohle je Milena Hlinecká, asistentka režie, bude ti k dispozici. Všichni jí tady říkáme Malko, trochu divný, ale furt lepší než Mileno. Malko, tohle je kaskadérka Denisa. A jsi ve spojení s čoklama? Kdyby rodili dneska, bylo by to dobrý. Vzala by sis Davida na kameru, můžete to jet bez zvuku, jeli byste jako druhý štáb.“

Chce se mi dnes jet točit porod čoklů? Ne tak docela. „Jasně.“

Pavel se na Malku zase povzbudivě usmál, zesílil vysílačku a lakonicky odpověděl: „Už běžím, už jsem skoro u vás,“ a volným krokem zamířil na plac.

Denisa se otočila k Malce. „Malka, to je trochu jako Milka, ne? Fialová kráva!“

Malku ani nenapadlo vzít si to osobně, humor, kterému kaskoši holdují, je podobný jako jejich práce, prostě rána mezi voči, pic!

„Tak co, jak se těšíš?“ zeptala se Denisy o poznání milejším tónem.

„Pohoda, v zimě se venku koupu běžně. Akorát minulej tejden jsem dělala pád z koně a trochu jsem si hnula se zádkama, tak snad si to úplně nedokurvím. Doufám, že to bude rychlý.“

„To sotva. Velkej Pták to všechno kropí stoosmapadesátkrát, obvykle chňapne druhou kameru sám a jede se to na dvě z ruky, ze všech stran i nestran.“

Denisa znalecky kývla a pokrčila rameny na znamení, že to prostě nějak přetrpí. Divná sorta lidí, fakt, sebevrazi s mizivým prahem bolesti, spoustou jizev a zlámanými orlími nosy.

„Tak kde je herka?“ zeptala se Denisa netečně.

„V kostymérně. Pojď, bude potřebovat pomoci s neoprenem.“

Malka odvedla Denisu k herečce a vysílačkou sledovala dění na place. Čas se krátil a herci se ještě neposunuli do maskérny. Nálada začínala klasicky nervóznět a Malka se těšila, až klapnou a ona to bude moct jen bezmyšlenkovitě pozorovat.

Konečně bylo všechno nachystané, Pavel byl v pohodě, jako ostatně skoro pokaždé, a Malka k němu znovu pocítila obdiv. Tohle nemůžou být jenom zkušenosti, to je prostě chemické nastavení, zvláštní buněčná stavba pomocníků, na kterých celá logistika stojí a kteří se z toho obvykle nesesypou.

Den ubíhal rychle, jako vždy. Slunce příjemně a neúplatně odměřovalo čas krátkého zimního exteriérového dne, který jediný zajišťuje filmařům smluvní pracovní dobu. Hurá! Dnes se naložím do vany a budu si číst, je mi zima. Vtom se Malce rozvibrovala kapsa. Do prdele, roděj čoklové, jasně, neznámé číslo. Malka otráveně opustila plac a šla vyřídit porodní hovor.

„Hlinecká, prosím.“

„Tak Hlinecká. To jsem rád, že vím, jak se jmenuješ. Tady Tomáš. Já jen volám, jestli to dnes večer platí.“

Co to má do prdele znamenat?! Malka se odmlčela a přemýšlela, která z avantýr má její telefonní číslo. Nebyl to povědomý hlas. „Jak to, že máš moje číslo?“

„Vždyť jsi mi ho sama napsala, když jsme se domlouvali na ty lístky.“

Sakra, jasně, to je ten muzikant. Taková blbost, kvůli lístkům na koncert. „Takže v šest na Míráku, jo?“

Malka se otráveně přišourala zpět na plac, na Pavlův tázavý psí pohled odpověděla zavrtěním hlavy a sledovala, jak Velký Pták kropí chuděru Denisu, až promodrávala. Najednou jí přišlo legrační, jak se tolik desítek dospělých lidí společně

soustředí na to, aby jeden z nich zhruba dvacetkrát zapadl do stále stejné díry v zamrzlém rybníku. Jako by ho chtěli svorně potopit, ale on, mrška jedna, se neúnavně vyhrabával ven.

— Když Malka konečně dorazila domů, i přes posunutí srazu s Tomášem až na osmou si nestihla dát rozmrzací koupel, což ji ještě víc našťvalo. V legrační vzdorovitosti si oblékla červené šaty s dlouhými rukávy à la prstovými rukavicemi a propínacím zipem s jezdcí na obou koncích, jejichž sexuální otevřenost uzavíral vysoký stojatý límec. Do uší si provlékla obrovské plastové vlky barvy bílé perleti, kteří se houpali na dřevěném párátku v dírkách ušních lalůček. Červeným sprejem si nastříkla koncečky vlasů na té straně, kde je měla dlouhé, a druhou, krátkou stranu ulízla tužidlem. Rande měla s konzervativním dirigentem staré klasické hudby, který zatím nevěděl, že chce přesně tohle.

„Zoja.“

„Zoja Hlinecká, to je zvláštní jméno. Já jsem...“

„Tomáš, já vím.“

Bylo to rychlé a snadné, kombinace červených rukavicových rukávů lehce třímajících nasliněnou cigaretu a obstojné znalosti vážné hudby se zvláštním přihledem k současným klavírním interpretům rozmetala mladého katolíka s předsudky vůči ženám s červenými vlasy a nevědomou touhou po nich prakticky okamžitě, při prvním, nejpozději druhém pivu. Ukončila to s omluvou, že musí jít nakojit své osmiměsíční miminko.

Sotva otevřela dveře svého tichého bytu, kterým byla skrz naskrz vidět osvětlená pěticípá hvězda na věži hotelu International, rozezněl se mobil. Cítila, jak jí cloumá vztek, vztek

na troufalého Tomáše, který si dovolí uprostřed noci volat kojící matce.

„Hlinecká.“

„Dobrý večer, nebo spíš ráno, slečno Hlinecká. Nezlobte se, že ruším, ale rodíme.“

Do prdele práce. Pavlovi ani volat nebudu, ať se vyspí. Z šatiček do vaťáčku, na Kavky pro auto a pro Davida. Zpět, vždyť jsem pila, David bude muset dorazit na Kavky a odřítit to sám. Natáčí se porod čoklů drahejších jako lišky v Pařížský.

Když vysílená šťastná fena porodila poslední, páté štěně, paní domu řekla, že si nechají asi to první a na ostatní už mají měsíce natěšené kupce.

„Vy ty štěňata prodáte někomu cizímu?“ zeptala se Malka k údivu všech lidí probdivších tu slehlou noc.

„No jistě, a za dost velké peníze, musím neskromně říct.“

„Ale co jejich máma? Vždyť je to jejich máma! Není to... trochu krutý?“

Rodina superdrahých čoklů civěla na Malku naprosto nechápavě a David se začal rychle loučit a jemně ji tahal za rukáv. Odešli.

„Co to do prdele bylo? Vždyť je potřebujeme, víš, kolik za ten porod dostali?“

„Vím, Davide, ticku. Což je skoro tolik, co mám já za celodenní šichtu. Tak drž.“

„Ale co blbneš? To je snad jasný, že se štěňata prodávají, cos myslela? Že je všechny budou žít, aby náhodou fena nebyla smutná?“ David byl rozčilený.

„Prostě jsem na tohle citlivá, no.“

„Cože? Jako proč?“

„Jeď a drž už.“

■ Když Malka dorazila domů, byl už bílý den. A vůbec ne ledasjaký! Byl volný den. Ale jaký vlastně? Malka si při přemítání pomohla počítáním prstů na rukou, aby se vymotala ze slitin dnů a nocí při svém trvalém bdění. Je neděle, den odpočinku, čili všechno krásně klap, klap. Malka si pohrávala s myšlenkou zaplout do postele ještě ve vaťáku, a když se blaženě zavrtávala do peřiny, bylo něco po sedmé. Ne, dneska určitě nepůjdu do kostela, nikdo se nemůže divit, všechno má své meze. Prostě teď se už opravdu musím vyspat. Bohu žel.

Malka měla spaní lehké, jako kočka. Ošálit se za dne do spánku pro ni bylo obtížné, protože hormony jí jasně říkaly, že je čas žít — ostatně podobně jako v noci. Hotel International pojídal nové grupy turistů, autobusy pod okny hotelu a také Malčina bytu túrovaly ostošest, soused se sprchoval a nadával zkurvenejm fašounům. A spánek, ten se Malce rozplýval před široce otevřenýma očima, až z něj zbyla jen šílená únava, rozbolavělé tělo a touha po odpočinku.

Dobrá, půjdu. Kázat bude profesor Sureli, to se vyplatí nakopat se do zadku a dát to. Určitě bude kázat na Starej a to je fajn změna od notoričnosti čtyř evangelistů. Z Malky postupně vyprchával alkohol a v nepřímé úměře se vkrádala morální kocovina. Při oblékání se Malka pečlivě vyhýbala pohledu do zrcadla, ale když těsně před odchodem přece neodolala, všimla si červených vlasů. Čas na sprchu už nezbýval, pokud chtěla dorazit aspoň na kázání, a tak se jen sklonila nad umyvadlem, umyla si vlasy, rozčesala je a s mokrou hlavou vyběhla do zimního rána.

Zklidnění přicházelo už cestou do kostela. Stud za sebe samu se z Malky začínal odlupovat, pozorovala ho, jak v podobě lesklé koule levituje kdesi nad tramvají, a překvapovala ji jeho hmatatelnost. Lopotně ho dopinkala až k těžkým dveřím,

vzala za kliku a vkopla ho do chrámu, kde se radostně rozvířil v dojemném reji s podobnými útvary. Těšilo ji, že už není sám. Nechala ho dovádět a vychutnávala si tu blaženou pohodu, kdy na ní konečně nevisí, netahá ji za kalhoty a pořád po ní něco nechce. Na konci ho k sobě zase přivolá, ale to už bude odpočatější a bude mít rozmyšlené, jak ho, holomka, lépe zvládnout.

Malce bylo v tom podivném panoptiku bytostí, které sem přicházely co týden vypouštět své útvary, nevýslovně dobře. Možná to bylo i tím, že se jí tu nikdo nikdy na nic neptal, a to jí rozvazovalo umravněný jazyk. Nebo to bylo tím, že se na svou lesklou kouli mohla vynadávat — sice v hájemství staré dřevěné lavice, které se křečovitě přidržovala, ale přesto bez iluzí. Anebo jí ti lidé byli zkrátka sympatičtí, všechny ty rozšafné babičky a dědečkové, kteří ji ládovali svými koláči a nad všemi pochybnostmi s úsměvem mávali vědoucí žilnatou rukou, mladé rodiny dávno osvobozené od předstírání selanky a okřikující své děti při slovech *prdel* a *hovno*, sborový blázen Fanda, který při kázání vykřikoval, že válka je za rohem, a klátivým krokem mířil ke kazatelně v touze po doteku kohokoli, kdo ho zastaví. Naštěstí ve sboru nebyl žádný krásný bratr, který by stál za hřích. To bylo Prozřetelné, ale neznamenalo to, že by Malku čas od času nějaký žádostivý pohled nepropíchl. Zezadu. Pokoutně a o to vášnivěji. To se potom koule rozdivočely jako zjednané.

Nemýlila se, základem kázání byly verše závěru první kapitoly Geneze. Tazatel kazatel se ptal, co je člověk? Odpovídal, že na člověku je nejúžasnější to, že — být tak nicotný a pomíjivý — je v centru Boží pozornosti, a to dokonce natolik, že se Bůh stal člověkem. A zde prý katolické koleno poklekne a to naše se ve svém neutuchajícím protestu alespoň uctivě narovná. Na Malku skutečně dolehla zásadnost toho momentu —

co jiného je láska než ochota to s druhým všechno prožít? I kdyby to měla být tak odpudivá zkušenost, jako je krátký, bolavý, směšný a chamtivý lidský život.

Sureli použil k vykreslení obrazu lidské nízkosti matku, která pohodí své novorozeně do popelnice. Malku bodlo v útrokách, projelo jí bolestivé napětí a vyschlo jí v ústech. Dala by si pivo, ale prozatím bude muset stačit cucnutí vína při Večeři. Krev. Tak pověz, jak je možné milovat tu, co zabila, slovem nebo skutkem? Odpovídáš, že leda to prožít... Malka se zalekla a s úlevou nalistovala ve zpěvníku další píseň.

Do Bersabé když Eliáš únavou sklíčen se bral, tam opustil svou věrnou stráž, sám pouští šel dál a dál. Prachem cest a potem zbrocen, toužil sláb a osamocen už jen spát.

Po bohoslužbě Malka výjimečně nešla na kávu nahoru do sborové místnosti, začínalo jí být mdlo. Doma usnula ještě dřív, než se vůbec začala modlit.

Odpoledne, když si Malka osvěžená lehkým spánkem uvědomila, že opravdu nemůže jít zpívat — pokolikáté už? farářka je naštvaná, i když to zatím neřekla naplno —, protože musí jít k rodičům na večeři, zachmuřila se. Sborový zpěv se pro ni stal tím, čím je pro spoustu lidí běhání — děsně se do toho nechce, vypadá to nesmírně nudně, ale když se to rozjede, je to prostě paráda. Co se vlastně dneska bude dělat? Koledám zase na rok odzvonilo, Malka ale koledy milovala a díky Bohu za Vánoce, které jim dávají zelenou. Těžko by si jinak tak fádni odrhovačky lajsla veřejně pobrukovat, přitom jsou tak krásné! Malka si stoupla, narovnala se v zádech, zavřela oči, nadechla se do břicha, uvolnila svaly na šíji i v obličeji a lehce přizvedla horní ret tak, aby byly vidět řezáky.

Byla cesta, byla ušlapaná. Kdo ju šlapal, kdo ju šlapal, matka Krista Pána. Postřetla ju tam svatá Alžběta. Kam ty kráčíš, kam ty kráčíš, sestřičko má milá? Idu, sestro, idu do kostela. Poslouchat mše, poslouchat mše svatého Nešpora. Nechoď, sestro, nechoď do kostela, povídají, povídají, že porодиš syna. Sakra, bez rozezprávání to prostě děsně drhne. Je to divný, ale je to tak. Vanavanavanavanavááááá. Vanavanavanavanavááááá. Vanavanavanavanavááááá. Malka stoupala po pomyslných schodech tónů a představovala si, že hází jablko do dáli a otevírá svůj krk té teskné písni. Když ji přestaly pobolívat hlasivky, znovu se nadechla k téže koledě.

Byl to úchvatný obraz tichého zasněženého dne, který protínají zvláště hluboké stopy. Na jejich konci jsou nohy obalené nepěknými válenkami, nohy obrovské, oteklé a bolavé, nesoucí prvorodičku, která je tak naivní, že nevnímá blížící se porod. Copak nemá poslíčky? Copak žena, která od anděla vyzví svého syna ještě před početím, může být poslů porodu prostá? Možné to je, třeba se Ježíš narodil předčasně, to by ostatně při náročné cestě na sčítání lidu ani nebylo divu. Bylo to nečekané, najednou praskla voda a začaly porodní bolesti, anebo kontrakce, postupně sílící, a porod dlouhý, klidný, metafyzicky bolestný? Jen velmi pomalu tlačila Ježíšova hlavička v děložních kompresích na roztažení děložního hrdla na deset čísel. Měla vůbec Marie porodní bábu? Asi ne, že? Čili tam byl jen Josef? Zašil jí Josef porodní poranění? Asi žádná neměla, to by jí teda Bůh dopřát mohl. Stejně těžko pak mohla vysedávat u jeslíček, když začaly chodit hordy gratulantů, musela stát, po porodu si člověk prostě nesedne.

Malka toho o porodech věděla hodně z dob, kdy ji hnala šílená potřeba TO pochopit, pochopit první vteřiny svého života. Kdysi četla odborné texty o porodech, viděla nesčetné porodů na videích a snažila se představit si ten svůj a cítit

svou mámu. Malka se zalekla toho, že jí myšlenky zase nepozorovaně utekly tam, kam utíkaly celý život, do té černé mlhoviny, která ji otravovala a stravovala. Přestala zpívat, otevřela oči, byly trochu zalité, ale nikdo by to ani nepoznal.

Po takřka dvou dnech usedla k počítači, k tomu zaručenému vyfukávadlu klínu klínem, klínem ženským a plodným. Na jednom ze svých profilů měla úctyhodných dvanáct vzkazů, přičemž většina z nich byla od Zapeklita, což byl Roman, jak od pátku věděla. Psal o čarovnosti a magii, to bylo slibné, ale Malka věděla, že je to teprve začátek lité bitvy, v níž budou soupeři vyrovnání. Každý z nich chtěl v tom druhém vytvořit závislost na sobě samém, vysát milostný zážitek do poslední kapky poševního sekretu a semene a prožít temné dobrodružství. Kdo se zamiluje, prohrál. Ostatní vzkazy Malka zběžně prolétla očima, většina značila nekonečnou nudu. Ještě jeden byl docela pozoruhodný: *Sejdeme se v pravé poledne u památníku Žižky, poznáš mě podle svačiny, kterou budu mít připíchnutou na kabátu. Pisatel Lodivod.* Malka oběma odpověděla a nejraději by hned vyrazila na Vítkov nebo do Moulin Rouge, ale místo toho se začala chystat na večeři ve vinohradském bytě svých rodičů.

Malka krátce zazvonila a vzápětí odemkla. V ústrety jí jako první přiběhla asi dvouletá cáčorka, která už zdálky volala „Maukááá! Maukááá!“ Malka ji čapla v podpaží, prudce zdvihla nad hlavu a dvakrát se rychle zatočila. Holčička pištěla jako hejno myší a nadšeně se smála. Malka si ji přesmýkla do náruče, chytila za kotníky, vyvěsila hlavou dolů, párkrát jemně zhoupala a opatrně pokládala na zem do kotoulu. To už se na konci chodby objevila hezká mladá žena, které se pod bílou košilí rýsoval další potomek. Tvářila se zděšeně.

„Opatrně, Malko, vždyť si může ublížit!“

„Čau Veru,“ odpověděla Malka s ledovým klidem a jala se odstrojovat. Když si věšela svrchník, slabě, ale slyšitelně opakovala slova Kaččiny matky skřípavým čůzoidním hlasem a dodala: „Krávo jedna.“

Z pootevřených záchodových dveří se ozval mužský hlas: „Ty jí teda dáváš slušnou čůčku, ségra.“

„Proč se nezavíráš?“

„Protože se za něj nestydím.“

„Si ho dej za rámeček!“

„Mnohé tak již učinily, buď ujistěna. Mimořádně nepřicházíš s tak debilním nápadem jako první.“

Malka se nadechovala k nadávce na pozdrav jen o pět měsíců staršímu bratru Vojtěchovi, ale její slova spláchl zvuk toalety. Otočila se, aby mohla skočit kolem krku tátovi, který se spokojeně usmíval a vítal ji slovy „ahoj dcerunko“. Bylo skvělé obejmout tátu! On neuměl hladit a vždycky jenom neefektivně posunoval zpocenou dlaň po jejích zádech v rozkmitu asi dvou centimetrů, to Malku uklidňovalo. Když byla malá, hladíval ji takhle snad celé hodiny, protože nikdy neměl to srdce to ukončit, když Malka tvrdošíjně spočívala v jeho náruči, ačkoli už potřeboval jít něco dělat. Stejně to bylo i teď, až jí táta zašeptal: „Jdi pozdravit mámu, dcerunko.“

V kuchyni se vznášel lehký dým ze smažení řízků. Máma po dvaceti letech definitivně vzdala zdravou kuchyni a boj s táto-vými a Vojtěchovými alergiemi, které se stravou souvisely. Ek-zémy a senné rýmy sice úměrně se snižujícím přídělem histaminu, sacharidů a bílkovin ustupovaly, ovšem v nepřímé úměře narůstala rodinná nespokojenost. Malka s pobavením sledovala, jakou bezbřehou dětskou radost vyvolal u bratra a otce fakt, že nejsou amarantové těstoviny s cuketou a kozím sýrem, nýbrž

telecí řízky s bramborovým salátem. Absenci majolky a pach řepkového, za studena lisovaného oleje taktně přešli a po letech zeleninových útrap neměli nejmenší potřebu se tím zabývat.

Ženy se pozdravily polibky na obě tváře, i v jejich pohledech byla cítit radost ze setkání. Malka se obrátila k Veronice, která Kačence převlékala počurané punčocháčky. „Kde je Miki? On nepřijde?“

„Má službu,“ odpověděla Veronika, „přijde později.“

Malce nepřítomnost o jedenáct let staršího bratra Mikuláše rozhodně nevadila. Nikdy k sobě neměli zvlášť blízko a od doby, kdy se vrátil z Afriky jako lékař bez hranic a oženil se s Verunkou, mezi nimi bylo až nepříjemné napětí. Výběr jeho životní partnerky asi nikoho příliš nepřekvapil, ale narušení Hlinecké bubliny někým tak beznázorovitým jako ona bylo pro rodinu nesnadné. Malce vytanul obraz Mikulášovy a Veroničiny svatby a rozhovoru, který vedla někdy nad ránem po nesčetně pivech s tátou.

„Nejni to žádnéj duševní tryskáč...“

Táta zvládl i v opici výhrůžně ztuhnout. „Dost! Takhle o mojí snaše nikdo mluvit nebude.“

„Tati, nesor, dyť je blbá jak štoudev!“

Táta dokonce bouchl pěstí do stolu a rozčílil se tak, jak ho snad od puberty neviděla. „Tvůj bratr si svobodně vybral ženu, kterou miluje, a už jen kvůli tomu si zaslouží tvou úctu. Ostatně, jsme s mámou žádostivi, koho si přivedeš ty.“

Malka se zásadně bránila protiútokem: „Možná to bude ženská.“

„Malko, aby bylo jasno, nám je srdečně ukradený, co bude mít mezi nohama, mluvím o tom, co bude mít v hlavě.“ Táta Malku znal až příliš dobře na to, aby ho ještě mohlo cokoli překvapit. Představa, že jeho dcera, ten jeho malej pankáč,

bude žít v lesbickém svazku, mu naopak připadala příjemně nepřekvapivá.

Malčín obdiv k otci neznal v tu chvíli mezí, její táta byl... prostě frajer. Eso. Paralelní vesmír. Navzdory jeho slovům Malka nicméně vycítila, že s ní co do mentální výkonnosti Veroniky už Hlinecké do puntíku souhlasí, a to jí stačilo. Jo, chtěla by být biologickou dcerou svého otce, ale připadalo jí to tak nějak víc jedno než u mámy.

„Mami, můžu jít ještě na chvíli do svého pokoje?“

„Jistě, Malko, jen táta tam má rozdělané focení, tak opatrně.“

Malka vstoupila do malinkého pokoje, nerozsvítila a chvíli tiše při svitu světla z chodby sledovala, co je tam nového. U stolu stály lampy a na malém bílém pozadí byly rozložené různé hadičky a masky, vypadalo to jako nějaké inhalátory. Na policičky byly v neměnné formaci vyskládané různé figurky, které si rodiče dovezli z diplomatické mise v Ulánbátaru, kde byli jen s malým Mikim ještě před narozením Vojtěcha. Po Malce už nikam nevyjeli, protože byla *náročná* a vyžadovala *zvláštní péči*, což se tak ostentativně nepřipomínalo, až to bylo nesnesitelně všudypřítomné. Malka si sošky prohlížela jednu po druhé, jako už tolikrát, a v mysli jí vyvstávaly večery, kdy po tátovi chtěla, aby jí při uspávání o té zemi vyprávěl. Byly tam figurky ze sobích rohů od Cátanů, malé sošky Buddhy, kadi-delničky, čtyřobličejíky...

Najednou uslyšela bosé ťapíčky.

„Losvitit!“

Malka rozsvítila, sedla si na pohovku a roztáhla ruce k objetí Kačenky, která ukazovala na pomalovanou stěnu a volala: „Lybičky! Lybičky!“

„Tyhle rybičky mi na stěnu namalovala babička Ina, když jsem byla asi tak malá, jako jsi teď ty. A víš, kterou jsem měla

nejradší? Tuhle!“ Ukázala na kdysi žlutou rybkou, nejmenší ze všech, která měla fialové pruhy a rozesmátou červenou pusou. „A víš, jaký jsem jí dala jméno? Raketa. Ony totiž ty rybičky, když jsem šla spinkat, vždycky začaly plavat a povídat a tahle byla ze všech nejrychlejší.“

„A tadle?“

„Co — tahle? Jestli je taky rychlá?“

„Méno?“

„Jak se jmenuje? No, ta žádný jméno nemá. Můžeš jí nějaký vymyslet, jestli chceš. Jak by se měla jmenovat?“

„Muíčko.“

„Mlíčko?“

„Jo.“

„Tak jo. Tak tohle je Raketa a tohle je Mlíčko.“

Uslyšely zvonek a Kačenka se s hlasitým voláním „tátáááá, táátááá“ vymanila z Malčina objetí. I Malka se šla s bratrem přivítat.

„Nazdar, Milenko, tak co, už ti nějaký chlap vydržel dýl než na jednu noc?“

„Tvoje starostlivost mi chyběla, Mikulášku. Potkala jsem Cypriána, prý máte na oddělení nějakou novou, moc hezkou sestřičku!“

Mikuláš vrhl na sestru hrozivý pohled a Malka pohladila bříško vedle stojící ztuhlé Veroniky.

„No a co to bude tentokrát? Že by další holčička?“

Trefa. Mikulášova nasranost by se dala krájet. Pochopitelně chce kluka, neboť zarytě tvrdí, že je mu to jedno. Kdyby šetřil spermie pro manželku a nevystřeloval pánubohu do oken, třeba by to stihly ty rychlejší. Trapnej, trapnej, trapnej.

■ Talíře většiny už byly zpola prázdné, jen Kačenka se zoufale ošívala nad plnou miskou salátu a k Veroničinu zoufalství stále opakovala: „Neci papat, neci papat!“ Mikuláš už dovyprávěl svou sadu historek z motolského oddělení dětské chirurgie, což stabilně ohromovalo již jen Veroniku, a i Vojtěch zběžně poreferoval o procesu psaní bakalářky o Vnitřním Mongolsku, kterou patlal na katedře sinologie. Neomylně přicházela řada na Malku, což ji znervózňovalo a probouzelo to v ní staré nutkání být naprosto netaktní a šokovat společnost. Asi jako když se ji máma poprvé a naposledy pokusila seznámit s nadějným kolegou z ministerstva zahraničí a Malka prohlásila, že by mohli konverzovat třeba o prdech, jestli na ně pan Karel trpí. Nikdy předtím neviděla mámu tak červenou, ovšem Karel byl takový idiot, že mu to bez nadsázky přišlo roztomilé, a uháněl Malku ještě několik měsíců, než pochopil, že mu zcela výjimečně nedá ani ten šuk, natož špetku lidské náklonnosti.

„No, a nechystáš se na domácí porod, Verunko?“ Veronika jen nechápavě zamrkala a v očekávání mužného slova do pralice se otočila k Mikulášovi.

„Ááá, slečna Lesana Alternativní promluvila. Zlato, dřív než začneš mou ženu nabádat k ohrožení života jejího i života plodu, měla bys vědět, že Česká republika má nejlepší výsledky v perinatální úmrtnosti nikoli díky sobeckým šílencům, co porodí dítě kvůli svému chvilkovému pohodlí vysoce rizikově někde v chlívě, nýbrž díky faktu, že naštěstí je naprostá většina lidí soudných a chápou, že se mají svěřit do péče lékařů.“

Tohle Malka čekala. „To je mýtus. U nás se do perinatální úmrtnosti počítá až dítě vážící tisíc gramů a víc, ale v ostatních zemích je to už od pěti set. Čili je spousta porodů ve vysokém stadiu těhu, který se u nás počítají za potraty, ale

v zahraničí už za mrtvorozený dítě. Kdyby se tohle přepočítalo, máme výsledky úplně stejný nebo ještě horší než země, kde se běžně rodí mimo porodnice.“

„Rád slyším, že když jsi zdrhla ze školy, zjevně ses vrhla na medicínu, ale možná by neuškodila trocha zdravého rozumu. Podívej, dokonce i matky, který žijou na ulici a celý těhotenství například fetujou a ani jednou si nedojdou k doktorovi, nakonec poroděj v nemocnici. A jenom díky tomu tu teď máme tyhle děti.“

Ina ztuhla a zděšeně řekla: „Mikuláši, prosím!“

Malce se zase bolestivě stáhly vnitřnosti, bohužel až nahoru ke krku. Nebyla schopná slova. Za tohle se na Mikiho nezlobila, brala to. Celá rodina s jejím příběhem vždycky nakládala v rukavičkách, ale to Mikuláš odmítal, vždycky jí to dával sežrat a na svou obranu tvrdil, že to prostě tak je a že takt Malce rozhodně nepomůže, protože v životě se setká leda s hulvátstvím. A v tomhle jediném měl pravdu, ale nijak to nezměkčovalo skutečnost, že vždy neomylně šel do té živé černé mlhy, která Malku dusila.

Situaci, jako ostatně vždy, zachraňoval táta. „Malka se ptala Veroniky, tak co na to říká rodička?“

„Já domácí porody považuju za zvěrstvo, souhlasím s Miki. K porodu jsem registrovaná v Podolí, s porodem Kačenky jsme tam byli spokojení.“

„No a kdo bude na mateřské?“ zeptal se táta jakoby nic a vysloužil si Malčin děkonný pohled.

„Samozřejmě že já, Miki má zodpovědnou práci. Ino a Jaromíre, děkujeme mockrát, bylo to vynikající, už budeme muset jít, Kačenka je unavená.“

Mladá rodina se nezvykle svižně zvedla, nasoukala dítě do zimní kombinézy a nikoli neobvykle se rozloučila. Ostatní se

znovu vrátili ke stolu, z něž Ina stihla sklidit použité nádobí a přichystat štrúdl s čajem.

„No a co ty, holčičko, jak se máš? Jak jdou *Princezny*?“ zeptal se táta.

„*Komtesy*, tati, jmenuje se to *Komtesy*. No, normální, je to docela náročný, ale už nám zbývá jen dvacet natáčecích dnů.“

„Vyšvihni nějakou veselou historku z natáčení, ségra!“ vybídl Malku Vojtěch.

„Nejsem Donutil, mě nedonutíš.“

Poprvé od chvíle, kdy se rodina sešla, zavládlo ticho. Malka cítila, že TO musí říct, ale bála se, že tím odstartuje něco nepříjemného. Kéž by mohla jen obyčejně sdílet svůj život. Ale to nešlo, protože máma si brala všechno osobně a protože jejich životy byly z dokonale jinak namíchaných těst, která se prostě vlivem jiných konzistencí absolutně nedala prolnout.

„Chtěla jsem vám něco říct.“

Vojtěch významně hvízdal a zhoupł se na židli. „Paráááda! Jsi v tom. Souboj s Veronikou v přímém přenosu. Škoda že odešli.“

Ina syna umlčela svým obvyklým významným vyřčením jeho jména a tázavě se obrátila k Malce. Chtěla se tvářit bezpředsudečně, ale napětí v její tváři prozrazovalo obavy.

„Začala jsem dělat dobrovolnici v kojeňáku, je to skvělý, chodím si tam občas pohrát s dětma, některý беру ven a tak.“

Ina se nemýlila. „Ale proč zrovna kojeňák? Ví o tom Petr?“

„Petrovi o tom řeknu na příští terapii, dlouho jsem u něj nebyla, neměla jsem teď čas. A proč ne kojeňák? Ty děti potřebují pomoc, je tam málo sester, každá další ruka je k dobru. A upřímně, chtěla jsem to tam poznat, chtěla jsem to prostě tak trochu znovu prožít. Jako je mi jasný, že vy a Petr si myslíte, že je to blbost, ale já si naopak myslím, že to potřebuju, že se bez toho nehnu z místa, jestli mi rozumíte.“

Vojtěch se zvedl ze židle. „Hele, já ty tvoje sračky už nechci řešit, ségra, nic ve zlým. Radši už půjdu.“

„Počkej, Vojto, jak to myslíš, jaký moje sračky? Já mluvím o opuštěnejch dětech, to snad nejsou žádný moje sračky.“

„Ale jsou, ségra, je to furt to samý. Celej život jsme s Mikim jenom poslouchali, jak to máš všechno jinak a těžký a já nevím co všechno, a jako jo, já to chápal a mělas to těžký. Ale teď už jsi dospělá ženská a já už to prostě nechci řešit. Mám svůj život. Sorry. Čau mami, čau tati, čau Malko, mějte se všichni fajn.“

Malce se zhoupla podlaha pod židlí, bolestivé sevření krku zesílilo a ona propadla panice. Co se to děje? Vojta, její bráška, její jedinej opravdovej příbuznej, se kterým si hráli na ulici na poznávání adoptovaných lidí, se kterým si v jedenácti letech spojili krev z drobných řezných ranek na znamení opravdového sourozenectví a který jí vždycky říkal, že je prostě fakt hustá, že zvládá hrát život i s těma nahovno rozdanejma kartama?

„Vojto, prosím, neodcházej, co blbneš, já... já tam prostě musím, vždyť ty to chápeš, ne?“

Vojtěch s překvapením zjistil, že sestra usedavě pláče. Bundu po krátkém zaváhání zase pověsil, objal Malku a tiše šeptal: „Už je dobře, brácha je s tebou, pšššš, už je dobře, malá, malá,“ jako když na Malku ve škole přicházely záchvaty panické úzkosti, kdy se začala točit a kývat hlavou nebo se schovávala do skříně. Byli prakticky stejně staří a vyrůstali jako dvojčata. Vzpomněl si, jak máma kdysi říkala, že to, že Malka bude mít k ní a tátovi přinejlepším rozporuplný vztah, je danost, ale pokud se jim podaří, aby měla hezký vztah s bratry, budou šťastní. Všichni měli za to, že se to minimálně s Vojtou podařilo, ale on si tím tak jistý nebyl.

Vojtěch měl Malku moc rád, a když ji někdo vcelku oprávněně považoval za magora, byl ochoten a schopen mu rozbít hubu, což několikrát ilustroval. Malka nebyla magor, on vnímal ty divoce poskládaný kolečka, její nekonečný smutek, pocit prašivosti, pocit, že je na obtíž. Rozuměl jí, ale její závislost na něm ho svazovala. V tomhle měl Miki pravdu. Malka to měla těžký, ale prostě odsud posud, jejich máma jí dala absolutně všechno, mnohem víc, než asi kdy zamýšlela, a rozhodně mnohem víc než jemu a Mikulášovi. Tak ať už si to do prdele nějak porovná, fakt jsou horší věci na světě než bejt šťastně adoptovaná milujícíma rodičema.

„Hele, já jsem to nemyslel nijak zle. Kojeňák je dobrej nápad, ale teď už půjdu, jo? Slíbil jsem Kristýně, že u ní dnes přespím.“

„Tak já tě doprovodím, jo? Můžu tě doprovodit? Nenechávej mě tu samotnou, nevydržím tu s mámou, prosím.“

Vojtěch snad poprvé v životě pocítil fyzickou nevoli vůči sestře, která byla tak neuvěřitelný slaboch. Jemně, ale nesmlouvavě ji odstrčil. „Ne, Malko, na cestu za svojí holkou fakt nepotřebuju garde. S mámou to zvládneš, má tě přece ráda. Ahoj.“

Rodiče taktně zůstali v kuchyni a Malka poslouchala, dokud výtah s Vojtou nedošel do přízemí a nezaklaply vchodové dveře starého činžovního domu. Potom rychle popadla kabelku, kabát a šálu a bez rozloučení utekla, běžela po schodech a cloumal jí pláč, jako už ostatně tolikrát. Došla do nedalekého temného parku, kouřila jednu cigaretu za druhou a nemyslela vůbec na nic. Přicházela ke špinavé partičce polehávající na lavičkách. Malka se nebála. Čeho taky? Feťáků snad?

První **Druhá**

Ina dobře věděla, co uslyší. Klap! Jistě, vchodové dveře se zavřely a její dcera se ani nenamáhala říct „čau“, natož „dík“. V Ině se rozlila známá hořkost z pocitu nedoceněnosti. Slzy nepřicházely, ty vyschly už dávno, možná před osmi deseti lety, kdy se každý den točili kolem toho, co vlastně dělá mámu mámou. Kdy každou chvilku slýchávala, ať sklapne, protože není máma. Kdy se v nekonečném zoufalství rozhodla dceři nabídnout, že Malčinu první mámu zkusí vyhledat, ale byla to Malka, která na to tehdy neměla.

Ale vlastně to není tak špatné, že Malka zdrhla, Ina se cítí vyčerpaná a je osvobozující mít zbytek večera prost rozhovorů, kdy tančí na tenkém ledě zpola zamrzlého rybníka, nad nímž je každodenní objektivně úspěšné fungování s dcerou a pod nímž číhají lité vlny jejich zmatků, bojů, nepochopení a bolesti. Bylo to nefér. Ona, Ina, se stále obezřetně dívá pod nohy a zkoumá, kam lze ještě bezpečně šlápnout, zatímco Malka dupe jako vzteklé batole, které touží po propadlišti a znovu-zjištění, že ji z něho rodiče opět vytáhnou.

Jaromír brouzдал na internetu. „Představ si, že toho Kábrta, co jsem ho fotil, obvinili z korupce. Uplácel Českou poštu, kšeft jako svině.“

Scénář zcela běžný. Jaromír dobře ví, že Ina potřebuje mluvit o tom, co se mezi nimi a jejich dětmi před chvílí odehrálo, ale vyčkává a předstírá, že není o čem mluvit. Ví, že to Ina nevydrží a začne sama. Ina by si tak přála, aby to byl jednou

on, kdo se pustí do nějaké reflexe jejich klopotného života, ale na druhou stranu si byla vědoma, že právě Jaromírova rezervovanost k těmto rozhovorům dodává jí samé a jejich životu odlehčení.

Kábrta přešla ostentativním mlčením a mechanicky začala skládat talíře a hrníčky do myčky. Bolestivě ji píchlo v zádech, nemohla úplně dodechnout. Byla znavená. Nechala myčku otevřenou a nádobí zpola neuklizené a šla si napustit vanu, kterou zakapala levandulovým éterickým olejem. Svlékla se a ponořila se do lázně. Na kachličkách byly ještě zbytky samolepek z dob, kdy se tu koupávali Vojtíšek s Malinkou. Vojta si hodinu vystačil se dvěma konvičkami, Malka bývala divoká, předváděla kapry a žraloky, koupelna se při jejich nájezdech měnila v bitevní pole, pravěk, zámky a moře s piráty.

Ina klidně pozorovala své tělo. Bylo štíhlé, vážila do šedesáti kilogramů, přesnou váhu neznala, ale zůstávala už čtyřicet let zhruba stejná. Měla z toho dětinskou radost. Snad všechny její kamarádky, kterým už klimax vzal životní vrchol, byly pořádné kusy ženských a samozřejmě to neustále řešily, ale ona se somaticky příliš nezměnila. Na břicho měla jemný váček vytahané kůže, která stále i po téměř čtvrtstoletí připomínala, že obrovsky narostla do objemu dvou dětí. Prsa měla prázdná a povislá, živila všechny její tři děti. Malka se sice nikdy nenaučila efektivně přisát, spíše prsa zvědavě ocucávala a okukovala kojení od Vojty, ale Ina poctivě odstříkávala mléko i pro ni, aby jí trošku vynahradila studenou flašku z kojenačka a aby jí dala aspoň přivonět... mámy. Bože, to byla zvláštní doba! Je to vůbec pravda?

Ina zamyšleně přelévala vodu z jedné dlaně do druhé a nechávala se unášet do minulosti, která jí připadala nedávná. Způsobovalo jí závrať, že je pryč. Dokladem jsou jen vzpomínky,

tak nejisté, podléhající erozi pod tlakem času a emocí. Ina si vzpomíná na moment, kdy leží v téhle vaně, maličká Malinka konečně usnula a ona si říká — kéž bych se mohla vznést v čase na oblohu a nahlédnout náš život z výšky, bude s námi vůbec Malka, až jí bude dvacet? A už je to tu. Dávno je to tu. Tehdy se i Ina nechávala ráda ukonejšit mantrou, kterou s Jaromírem běžně slýchávali — že *se všechno srovná*, když si dítě *zvykne*, že bude *jako vlastní*, a že dokonce po letech nikdo ani nepozná, že to dítě *není jejich*. Jenomže to nebylo tak jednoduché, vlastně to občas bylo příšerné. A taky krásné, to jistě. Prostě jako každé mateřství, jen... úplně jiné. Naštěstí narazili na Petra, který se tehdy vrátil po doktorátu z Irska.

Ina ponořila vlasy a uši pod vodu. Dodnes v ní rezonují Petrova slova, kterým tehdy ještě tak docela nerozuměli:

Člověk se vyrovná snad se všemi protivenstvími, ale musí je znát, aby se jim dokázal postavit. Lidský mozek si nedovede poradit s bílými místy, nemá rád otazníky a prázdno. Okamžitě si je vyplní, a pokud nezná odpověď, dosadí si tam nebezpečnou smyšlenku.

Ode dne, kdy dítě pochopí, že se narodilo jiné matce, než která je vychovává, nad tím přemýšlí každý den svého života. Věnuje bezbřehou duševní energii tomu, aby pochopilo samo sebe.

Jak strašně těžké to tehdy bylo! Jak byli naivní! Nikdo je nepřipravil na to, že si přivezou děťátko ublížené, zmatené a vystrašené, neustále bojující o život. Byli z toho vyřízení, protože nic podobného s Mikuláškem a Vojtou nezažili a nedovedli si představit, že je vůbec něco takového možné. Malka byla nepolapitelná a neuklidnitelná, pořád jen vyděšeně lezla, mlátila věcmi, kousala a prala se, nedovedla usnout bez suchého ječivého řevu, objetí jí působilo úzkost. Jediné, co ji uklidňovalo, byla neustálá masturbace, pořád si cpala ruce do plíny, lehala si na břicho a divoce se pohupovala tam

a zpět. Neuměla si hrát, nedovedla být sama a zároveň nikoho konkrétního nevyžadovala. Neznala běžné věci — auto, psa, zvuk puštěné vody... neznala mámu. Kdyby nebylo Petrových vysvětlení a rad, mysleli by si, že musí být zkrátka nějak postižená, geneticky deformovaná, divná.

A tak Malku miminkovali, učili ji být bezbranným dítětem, které se nechá ukonejšit — ne kýmkoli, ale právě jen a pouze matkou. Roční dítě nosili v klubíčku na rukou, balili do zavin-ky, koupali v malém kyblíčku, kam už se vůbec nevešlo, žvat-lali na ně. Nikdy ji nedávali hlídat, byli stále s ní, nechodili do společnosti a přísně střežili, aby ji nic a nikdo nerozrušoval a neodváděl od toho, co měl být nový domov a nová rodina.

Trvalo dlouhé měsíce, ba roky, než konečně došlo na Pet-rova slova, než se to překloupilo. Malka si jako už velké, takřka školkové batole dovolila být miminkem a na krátké chvilky si i ona začala říkat o pomazlení, v jejích asi dvou letech jí poprvé místo šileného suchého ječivého řevu začaly téct opravdové slzy. V době, kdy se zdravé děti začínají od rodičů odpoutávat, se Malka konečně přicuc-la a držela se a držela. Byla čím dál tím klidnější, veselejší, mírnější, k cizím lidem začala být po-dezřívavá a Inu bytostně potřebovala. Ne kohokoli, ale Inu, mámu.

Do koupelny vstoupil Jaromír a dával si pastu na kartáček.

„Už musíš mít vodu úplně studenou, Inko. Pojď ven, nebo ti připustím teplou.“

Ina se pousmála a pohladila Jaromírovi ruku. „Trápí mě, co dnes řekl Vojta. Že celý život musel řešit Malku. Někdy si říkám, jestli jsme klukům neublížili.“

„Takhle o tom nepřemýšlej, Inko. Malka nám možná něco vzala, ale taky nám přece hodně dala. Strašně moc jsme se toho s ní a od ní naučili, a vlastně i kluci, vždyť to přece víme.“

„Když ona si pořád myslí, že nás nějak jako obtěžuje, že jsme vlastně celej život litovali, že jsme ji přijali. Za celej život jsem ji nedokázala přesvědčit, že to všechno dělám proto, že je to moje dítě.“

„Inko, pojď už.“ Jaromír výmluvně roztáhl osušku a čekal, až se Ina zvedne.

K usínání Jaromír pustil *Jméno růže*. Věděl, že musí Inčinu mysl přeladit, aby se alespoň na chvíli přestala trápit a topit ve vzpomínkách. Měl svou ženu rád. Byla to obdivuhodná máma, jeho nejlepší kamarádka a pořád ještě docela pěkná ženská.

Ina se probudila do tichého bytu v mrazivém ránu. Za mírně odhrnutou roletou uviděla čerstvě napadaný sníh, který úlevně tlumil zvuky projíždějících aut a o který se lomilo žluté světlo unavených pouličních lamp. Uvařila si silnou kávu, kterou jí kamarádka přivezla z Bali, a začala se chystat do práce. Oblékla si jednu ze svých krásných sukní a lehký propínací svetřík, s nevolí se lehce nalíčila, protože když před časem vyrazila pod tlakem zaspání do práce bez mejkapu, několik kolegů se jí lítostivě ptalo, jestli není nějak unavená. Tak to teda nemá zapotřebí. Na cestu do práce se těšila, v tramvaji ještě stihne přečíst pár stránek a potom se projde ztichlým a zasněženým Hradem, to bude krásné!

Od zastávky Pražský hrad šla Ina svižně. Zase se oddala představě, co by se asi stalo, kdyby vlezla k vojáčkovi z hradní stráže a cvrnkla ho do nosu. Nebo na něj hodila sněhovou kouli. Nebo se kolem něj protáhla do budníčku, před kterým hlídkuje, a zařvala by mu zpoza zad „Báááá!“ Nebo by mu začala ometat klopou kabátu. Nebo by mu dala pusu. Jenže to by musela vyskočit a třeba by se nestrefila, tak by mu tu pusu

dala na bradu, pak by při dopadu uklouzla, zborčila se tam a podrazila mu nohy a válela by se v jedné kouli s krásným vojáčkem ve sněhu. Jú!

Ina měla svou práci ráda, a to včetně místa. Pracovala na vízovém odboru ministerstva zahraničí, přičemž takzvaná konzulárka měla své detašované pracoviště v Toskánském paláci. To bylo mnohem lepší než Černín, který měl také krásnou energii, ale už byl prostě fabrikoidní a člověk se tam jen tak nezašil, leda když měl klíče od repre prostor, což Ina mívala, a tak bylo báječné se na pár chvil vytrazit do Masarykova bytu, zvláště do té osudné koupelny. Nádherná, strohá, velebná prvorepubliková koupelna ve stylu art deco, přímo uprostřed úřednické líhně, hučícího úlu! Tenhle významový kontrast Inu uklidňoval a dodával jí vědomí, že nic není jednoznačné, jednobarevné a jednolité, jak se jí občas zdálo. Ovšem Toskán byl neméně krásný palác, na rozdíl od Černínu prost poct a formalit, prost Janákovy či jiné přístavby s úřednickými kamrlíky, prost lomozné jídelny, prost — k Ininu smutku — páternosteru.

Ina si zapnula počítač a začala se probírat telegramy v řeči jasné, které přes noc dorazily. Nic převratného, něco se týkalo nadcházejícího školení pro asijský region, Tbilisi hlásilo vzrůstající problém s nabíráním víz přes cestovní kanceláře a agentury, Moskva se ujišťovala o termínech správního řízení při komunikaci s vnitrem. Na displeji telefonu zasvítla ředitelna, Soňa zvala všechny kolegy k sobě, chtěla jim představit novou kolegyni. No jo! Alena Pádová. Relativně mladá žena, nastupuje po roce mateřské a bude s Inou v kanceláři. Ina se smutně zadívala na druhý pracovní stůl, kde měla rozložené spisy a šanony, které potřebovala při zpracovávání nového metodického pokynu, a jala se svůj bordel sklízet.

Ina si potřásla rukou se sympatickou černovláskou a vstříc-ně jí uvařila kávu.

„Vy jste už byla někde na výjezdu?“ zeptala se mile, ačkoli samozřejmě měla zjištěné, že Alena před mateřskou stihla jeden výjezd.

„Ano, Teherán. No, ale stejně jsem hodně... nervózní. Připadá mi, jako bych byla doma celou věčnost, a přitom to byl jenom rok.“

„To chápu,“ řekla povzbudivě Ina. „Já jsem byla doma dokonce šest let, považte! To si dobře pamatuju.“

„Víte... já jsem s Rozárkou sama a musela jsem se vrátit do práce už po roce z finančních důvodů,“ řekla Alena omluvným tónem. Ina rychle pochopila, že její zdůraznění délky rodičovské vzala Alena jako výtku vůči krátké době strávené doma s dítětem.

„Tak to musí být těžké, ale zvláště tady u nás jsou časné návraty do práce po porodu docela běžné a ani to nemusí být tak obtížná situace, jako je ta vaše. Já tomu rozumím, každá jsme jiná. Připadá mi čestné si přiznat, že by nám některým doma prostě hráblo. Já jsem sice z různých důvodů zůstala doma hodně dlouho, ale to neznamená, že mi z toho právě nehrabalo, že.“ Ina se něžně smála a cítila, že její vlídnost působí na Alenu hřejivě a že setřásla původní obavy z toho, jak na ni zkušenější kolegyně prvotně nahlídne. Chudák děvče! Není jednoduché stát se mámou, ještě těžší je nesdílet tu radost s tátou dítěte a strašně těžké je opouštět malé dítě den co den, když o tom žena není pevně přesvědčená. I Ina pociťovala úlevu, protože první dojem z Aleny měla dobrý. Její celoživotní štěstí na kolegy ji, zdá se, neopouštělo ani tentokrát. A to je fakt klika vzhledem k tomu, že namachrovanými mladými diplomaty a diplo-matkami se to tady jen hemží.

Po dvojím zatukání, které už Ina identifikovala jako Sonino, se otevřely dveře.

„Promiňte, nerada ruším. Inko, mohla by ses někdy do oběda stavit? Ráda bych s tebou něco probrala.“

„Průůůser,“ řekla Ina odvážně a poočku sledovala Aleninu reakci. Soňa pochopila iniciační výměnu jejich oblíbených frází a pohotově kvitovala: „Jsi v prdeli, holka. Neber úplatky, neber úplatky, neber úplatky.“ A se zazubáním zavřela dveře.

Alena si v prvním překvapení zamíchala prázdný hrnek od kávy, ale hned se usmála. „Máte s paní ředitelkou dobrý vztah, jak vidím.“

„Však to tu taky už nějaký pátek spolu táhnem. Je sice razantní, jak hezky říkají ti, kterým šlape na kuří oko, ale je férová a pracovitá. Jednou za čas zajdeme večer na pivo, příště můžete jít s námi. Jestli teda budete mít hlídání...“

„To si ráda zařídím,“ odpověděla chvatně Alena.

Jo, bude dobrá, řekla si Ina, nasadila si brýle a ponořila se do práce.

Bylo to tak legrační! Ina den co den ráda pozorovala obědovou šou v Černínu. Úředníci v kvádrech postávali ve skupinkách v přízemí u páternosteru, odkud byl dobrý výhled na všechny příchozí cesty do jídelny, a rozehrávali scénky nápadně připomínající základní školu. Špicovali uši i oči, aby jim neuniklo, kdo s kým dnes poobědvá, kdo se s kým baví, kdo na koho čeká a jakým způsobem se vítá. Dvojice či skupinky následně odcházely po příkrých schodech dolů do kantýny, kde se způsobně řadily do fronty, a tady se začala roztáčet ta skutečná kola, která hnala běh ministerstva kupředu. Mezi knedlíky a zelnými saláty kolovaly veřejné tajnosti o plánech

restrukturalizace, u omáček cintaly nabídky na zahraniční mise, do polévek se míchaly drby a s masem se nezasvěceným uváženě ukrajovaly staré, ale živoucí historky bardů, které daly směr mnohaletým klikám a nevraživostem.

Ina dnes postávala u páternosteru s nechutí. Jednak nemusela místní filé s bramborami a pak také nemusela Martina, kterému před časem slíbila dnešní oběd. Co po ní to hovádko může chtít? Martin byl asi o deset let mladší ředitel diplomatického protokolu a původem také konzularista, tak se ostatně kdysi poznali. Byl to úlisný klikoleštil a zadkolez, jeho inteligence byla průměrná, ale byl poměrně pracovitý a prostě snaživka obecná, takže postupně lopotně šplhal tam, kam si usmyslel.

A tady už kráčí. Sbíhá ze schodů s rozevlátým sakem, všudy přítomným žoviálním úsměvem a hranou lítostí za pozdní příchod.

„Ino, vypadáš báječně! Promiň, měl jsem jednání, trochu se to protáhlo.“

Ina vytasila pravici, aby se vyhnula políbení na tváře. „Ahoj, nic se neděje, aspoň jsem si přečetla nástěnku.“

„No, a našlas tam něco zajímavého?“

„Parte.“ Ina cítila, že se nedokáže efektivně bránit jízlivosti, která na ni v Martinově přítomnosti neomylně sedala, stejně jako ji před pár hodinami s Alenkou zaplavovala laskavost.

Ve frontě si vyměnili nezbytné fráze o práci a rodině a Ina oproti svému zvyku skenovala ostatní kolegy v touze nalézt někoho, kdo by si k nim ještě mohl přisednout, aby to přežila ve zdraví. Ovšem zároveň v ní hlodala zvědavost, co že jí Martin může chtít.

Martin zvolil nejdolehlejší kout jídelny, čímž se zvyšovala důležitost sdělení, které se jí chystá předat, a snižovala se šance

na přisednutí někoho normálního. Ina zůstávala ve střehu. Martin neotálel.

„Ino, proč jsi vlastně po mateřské už nikdy nevyjela? Se svými zkušenostmi už bys byla velvyslankyně,“ řekl Martin podlézavě. Ina neměla tohle téma, kterému bývala vystavena poměrně často, zvláště v lásce.

„Velvyslankyně rozhodně ne, to jsou docela jednoduchý počty. Vzhledem k jedinému výjezdu jsem pořád ofiko druhá tajemnice, na to nezapomíněj. Nevyjela jsem kvůli dětem, měli jsme to zkrátka složité.“ To nebyla pravda. Nevyjeli kvůli jednomu dítěti. Ina pocítila v ústech hořkost, v níž se mísila nechutná ryba a stará ambice, kterou vědomě pohřbila.

„No, a nezvažuješ ještě nějaký výjezd?“

Ina z upřímného překvapení vyklopila bramboru, kterou nesla na vidličce k ústům, a pobaveně odpověděla: „Jistě že ne, jsem stará a děti mě potřebují.“

„Máš ještě pěkných pár let do důchodu a děti máš dospělé. To ti nežeru. Copak si nechceš na důchod přivydělat?“

„Martine, při vši úctě, nemám teď úplně potřebu se zpovídat ze své rodinné situace. Můžeš mi laskavě ozřejmit, kam míříš?“

„To je trefné, jako vždy!“ zasmál se Martin a významně a spiklenecky se rozhlédl po jídelně.

„Vypadá to, že do Vietnamu,“ řekl přidušeným hlasem. „Ještě to není ofiko, ale snad to vyjde. Měl bych vyjet do konce roku. Konzul tam za rok končí a já přemyslím nad svým týmem. Rád bych tam měl někoho kvalitního a vzpomněl jsem si na tebe.“

Ina se sklonila nad talířem a horečně uvažovala. Cože? Proč by tenhle sukničkář chtěl do Hanoje starou bábu? Jsou tu desítky kvalitních mladých konzulek a konzulů, kteří budou

efektivnější a poddajnější než já. Navíc se nemáme úplně v lásce, byť jsme nikdy nebyli přímo ve při. Co za tím vězí?

„Gratuluju, excelence. Ale obrať se jinam. Já už vyjet nechci, určitě najdeš někoho mladšího a lepšího,“ řekla Ina poměrně rezolutně.

Zavládlo ticho. Martin takovou rozhodnost patrně nečekal a vlastně se tím téma hovoru rychle vyčerpalo.

Ina ovšem zatoužila pochopit, o co ve skutečnosti jde. „Ostatně, jistě o tu pozici bude stát víc lidí,“ znovu pootevřela prostor k diskusi.

„Tak snad do toho budu mít taky co mluvit,“ odpověděl Martin podrážděně. „Podívej, Ino,“ řekl způsobem, který prozrazoval rezignaci a upřímnost. „Já o tu destinaci docela stojím a vlastně nemám tak moc na výběr. Ale ta konzulárka je tam vo prdel, dyť to víš nejlíp. Vláda je teď hodně pro obchodní diplomacii, ale to je tam s vízama věčnej boj. Potřebuju někoho, kdo se mi o to dobře postará.“

Tak takhle je to. Chlapec chce lézt do proexportních zadnic a dávat Vietnamcům víza jako na běžícím pásu, a nechce si přitom vylámat zuby. Není tak hloupý, jak si Ina myslela. Byla to harcovnice, čistá konzularistka, která sice byla na jediném výjezdu za krále Klacka, ale od té doby se věnovala vízovce intenzivně na ústředí, jezdila na většinu kontrol, pracovala i pro inspekci a zažila nejedno odvolání za vízové přehmaty.

„Martine, já si tvé nabídky vážím, ale vždyť víš, že jsem politickou ani obchodní diplomacii vlastně nikdy nedělala a tyhle aspekty si ve vízové politice moc nepřipouštím. Se mnou by se ti tam nežilo lehce.“

„Jo, to nějak tuším, ale stálo by mi to za to,“ odpověděl otráveně Martin.

Ina se zatvářila zaskočeně.

Martin odložil příbor. „Podívej, nech si to prosím projít hlavou. Času je dost, výběrko bude asi v květnu. Moje nabídka platí. Kdyby ses pro to rozhodla, budu moc rád. Možná by se našlo místo i pro tvého muže, on ostatně kdysi dělal hospodáře, ne? Určitě tam bude minimálně nějaký referent pro rodinné příslušníky. No, musím běžet. Rád jsem tě viděl.“

Ina osaměla a pomalu žvýkala tuhé studené filé. V Hanoji budou výborné ryby, pomyslela si.

— Cestou z práce Ina radostně přeskakovala nánosy šedého rozbředlého sněhu. S překvapením si uvědomila, že její myšlenky se s vypnutím pracovního počítače nestočily ke včerejšímu rodinnému setkání, k Malce, Vojtovi a Mikulášově rodině v naději, ale že zálibně ulpívaly ve vlhké, dusné a slunné Hanoji. Byla tam několikrát na kontrole a dvakrát na krátkodobém výjezdu, znala to tam docela obstojně. Asii milovala. Co se ještě pomilovat? Vůlí stočila myšlenky zpět k dětem. Mikulášovi může díky pozhnanému stavu snachy zatelefonovat, to je dobrá výmluva, jinak se musela pořád hlídat, aby nebyla stíhačka. Ale... vždyť kdyby bylo Verunce špatně, Miki by jistě dal vědět. Ne, dnes mu volat nemusí. Malka. Ta nezavolá, to Ina věděla. Scénář byl ten, že zavolá Ina, o tíživém tématu mluvit nebude a dá tak dceři najevo, že se nezlobí a že je vše zapomenuto. Ina vyhrabala z kabelky telefon, nalistovala Malčino číslo, pak ovšem jen napsala zprávu: *Dobrovolnice v kojenaku je skvely napad, tesim se, az nam o tom povis vic. Mama.* Zprávu odeslala a měla radost, vyřešila to nejlépe, jak to šlo. Co Vojta? Bude dnes spát doma? Říkal o tom něco? Vytočila Vojtovo číslo a zjistila, že Vojta bude i dnešní noc trávit u Kristýny. To bylo náhodou fajn, chtěla